

POSTANOWIENIE

23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 23 sierpnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 15 lipca 2022 r., I AGa 312/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód J. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 15 lipca 2022 r., którym oddalono apelacje obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 29 września 2021 r., wydanego w sprawie przeciwko P. S.A. z siedzibą w W. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na występowanie dwóch istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze skarżący zdefiniował jako *kwestię obowiązków i poziomu staranności przedsiębiorcy przy ustalaniu wartości wykonanych prac w ramach umowy o roboty budowlane czy umowy o dzieło w kontekście przedawnienia roszczenia o zapłatę w sytuacji, w której przedsiębiorca na etapie wykonania prac dokonuje ich wyceny, a ta następnie w toku postępowania sądowego zostaje zmodyfikowana za pomocą opinii biegłego w ten sposób, że tworzy po stronie przedsiębiorcy roszczenie o zapłatę wyższej kwoty niż pierwotnie sądził, co skłania go do modyfikacji powództwa po upływie 3 lat od dnia pierwotnej wyceny*, drugie zaś przedstawił w formie pytania, czy dla zastosowania art. 453 k.c. (*datio in solutum*) konieczne jest, aby umowa o świadczenie w miejsce wykonania oraz samo świadczenie w miejsce wykonania jako dwa zdarzenia nastąpiły łącznie i równocześnie, czy też istnieje w takiej sytuacji możliwość zastosowania konstrukcji warunku, zgodnie z którą świadczenie inne powodujące wygaśnięcie zobowiązania zostanie spełnione w późniejszym czasie niż dzień zawarcia umowy o świadczenie w miejsce wykonania, w szczególności w sytuacji, gdy świadczenie w miejsce wykonania ma charakter jednorazowy, ale rozłożony w czasie.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w

sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Argumentacja skarżącego stanowi niedopuszczalną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami stanu faktycznego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że w ustnej umowie, w której strony ustaliły, że powód wykona na rzecz pozwanego inne świadczenie niż to, do którego się pierwotnie zobowiązał (*datio in solutum*) nie określono wartości tego świadczenia, tym bardziej nie określono granic, powyżej których powodowi należałoby się dodatkowe wynagrodzenie.

Skarżący nie ma racji również powołując się na orzecznictwo odnoszące się do wstrzymania biegu przedawnienia całości roszczeń odszkodowawczych w przypadkach, w których nie ma możliwości wcześniejszego kwotowego określenia tych roszczeń bez korzystania z wiadomości specjalnych biegłego. W niniejszej sprawie powód po pierwsze dochodzi roszczeń *ex contractu*, po drugie nie może się ostać twierdzenie, że profesjonalista działający na rynku robót budowlanych nie jest w stanie bez pomocy biegłego sądowego wyliczyć wartości świadczonych przez siebie robót. W sprawie nie występują zatem problemy o doniosłym znaczeniu prawnym, a wywód skarżącego został skonstruowany wokół jego niezgody z ustaleniami poczynionymi przez Sąd odwoławczy.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

